

[Aksel Larsen.]

Lad mig endvidere for fuldstændighedens skyld spørge, om der er kommet noget i NATO-pagten eller dens praktisering, som på nogen måde kan forpligte Danmark til, ud over hvad Danmark gik med til, da man i dette høje ting i 1949 godkendte Danmarks indtræden i Atlantpagten, at opretholde et militærvæsen af en bestemt størrelse eller en bestemt art. Jeg går ud fra, at der ikke er kommet noget sådant.

Jeg går ud fra, at den Atlantpagt, hvis tiltrædelse tingets flertal godkendte i sin tid, stadig væk er gældende. Hvis dette er tilfældet, så må man have lov til på baggrund af alt, hvad vi ved, og også med henvisning til den hidtil førte debat, alvorligt at spørge ikke blot regeringen, men også det flertal i tinget, som er parat til at godkende ministerens redegørelse — oven i købet på et tidspunkt, hvor de fleste af de ærede medlemmer ikke kan have kendt den — om man virkelig tror, at der kan være nogen som helst sikkerhed for Danmark eller for Danmarks befolkning ved, at vi er medlem af Atlantpagten og opretholder et militærvæsen.

Den højtærede minister sagde, at Danmarks militære samarbejde med Vesttyskland er en naturlig følge af begge landes medlemskab af NATO og endvidere en naturlig følge af, at vore lande grænser til hinanden. Jeg tror nu, der er en hel del mennesker i Danmark — jeg er tilbøjelig til at tro, at det er flertallet — som ikke rigtig kan se det naturlige i dette. Ja, man kan sagtens sige: når både Danmark og Vesttyskland er medlem af Atlantpagten, så er det naturligt, at de arbejder sammen, for de er medlem af den samme militæralliance. Men det, der er spørgsmålet, er, om der er noget som helst naturligt i, at vi er i militæralliance med Vesttyskland, om der er noget som helst naturligt i, at Danmark i sin tid, da det selvfølgelig kunne have nedlagt veto, godkendte optagelsen af Vesttyskland i Atlantpagten. Jeg tror, at man ikke blot ud fra sine følelser, men

også i høj grad ud fra sin fornuft, skal afvise tanken om ethvert nærmere militært samarbejde med Tyskland.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Fuglsang i, at man kan ikke have nogen som helst tiltro til, at der i dette Vesttyskland, som er Danmarks allierede partner, findes noget, der ligner et grundfæstet demokrati. Jeg tror endvidere, at man også har lov til at lade sin fornuft råde, når man overvejer nytten af overhovedet at opretholde et endda særdeles kostbart militærvæsen her i dette land. Den noksom omtalte admiral Ruge har for temmelig lang tid siden sagt, at Danmark har strategisk position nr. 1 i Europa. Jeg er uhyggelig bange for, at han har ret. Så længe Danmark er medlem af Atlantpagten, og så længe Danmark opretholder et såkaldt militært beredskab, er det også givet for mig, at skulle ulykken ske, skulle spændingen og kaprustningerne føre til en ny storkrig, så vil det land, der har strategisk position nr. 1, nemlig Danmark, kun eksistere som beboeligt område i ganske få timer efter denne storkrigs udbrud.

Det er for mit vedkommende ikke et spørgsmål om tro, måske det er et spørgsmål om følelser — mine antimilitaristiske følelser er ret stærke — men det er i hvert fald først og sidst et spørgsmål om jævnt, fornuftigt overlæg. Den højtærede forsvarsminister vil ikke hos nogen af sine militære sagkyndige kunne få noget, der ligner blot sandsynliggørelse af, at Danmark enten ved egen kraft eller ved hjælp fra sine såkaldte allierede vil kunne forsvares, dets område holdes, dets befolknings liv beskyttes, hvis ulykken skulle komme og vi skulle blive indblandet i en storkrig. Under disse omstændigheder kan jeg ikke sige andet, end at vort militærvæsen ikke alene ikke er nogen nytte til, men at det er til skade, hvortil så kommer, at det koster en uhyrlig masse penge, det gør Danmark fattigere, hæmmer investering, hindrer sociale fremskridt o. s. v.

Jeg synes, der er anledning til at frem-